

Наша первинка – надійне дружнє плече

Металурги і гірники – сильні та сміливі люди. Це було зрозуміло і раніше, а тепер, під час війни, наочно доведено – величезною кількістю працівників ГМК, членів Профспілки, які добровільно пішли захищати від ворога Батьківщину. Кожен з них – справжній герой, в кожного – власна життєва історія, котру ми хотіли б розповісти читачам.

Сьогодні реалізувати це прагнення нам допомогла голова первинки ПМГУ ПрАТ

«Запоріжвогнетрив» Олена Логунова. Вона поспілкувалася з воїном ЗСУ Денисом, представником своєї профорганізації, завідуючим складом готової продукції алюмосилікатного цеху, який нещодавно повернувся додому з фронту. От що він розповів:

- Моє життя вже давно пов'язане з «Запоріжвогнетривом» - в 2010 році я почав працювати на заводі транспортувальником в Алюмосилікатному цеху. До роботи я завжди ставився з великою відповідальністю і старанністю, тому вже через пів року мені запропонували освоїти професію сортувальника. Я погодився без вагань, тому що для мене розвиток — це запорука успіху. Через два роки я піднявся ще на одну сходинку - став майстром зміни дільниці сортування готових виробів і напівфабрикатів.

У 2018 році я взяв участь у програмі «Молоді лідери Метінвесту». Це відкрило переді мною нові можливості: я пройшов конкурсний відбір і потрапив до відділу безперервного вдосконалення. А вже наступного року мені довірили посаду завідуючого складом готової продукції Алюмосилікатного цеху. Я вдячний моїм досвідченим колегам, які допомагали мені професійно зростати, передавали свої навички та безцінний досвід.

З першого дня моєї роботи на заводі я приєднався до Профспілки металургів і гірників України, розуміючи, що це мій надійний соціальний захист. У нас активна первинка, сильний профком, завдяки чому на підприємстві діє ефективний колективний договір, який забезпечує працівникам численні додаткові пільги та гарантії. За мирних часів у нас проводилися профспілкові Спартакіади, де я грав за наш цех у волейбол і брав участь у змаганнях з плавання.

Але війна змінила все. У квітні 2022 року я добровільно приєднався до лав Збройних Сил України. Мій молодший брат уже був на фронті, і я не міг залишити його без підтримки.

Після навчання у спеціалізованому центрі мене направили до 91-го Охтирського окремого полку оперативного забезпечення.

З серпня 2022 року я служив сапером у 54-й окремій механізованій бригаді імені гетьмана Івана Мазепи. Ми воювали на Донецькому напрямку, зокрема в Бахмутському районі. За цей час я пройшов шлях від солдата до головного сержанта. На бойових завданнях я мав зберігати спокій і впевненість у діях, адже це життєво важливо для сапера, і водночас підтримувати бойовий дух моєї команди. У найважчі моменти нас тримало розуміння, що наші родини чекають на нас, і ми мусимо повернутися додому.

А в липні 2023 року під час виконання чергового бойового завдання я отримав осколкові поранення та контузію. Після лікування та реабілітації я знову повернувся на передову.

За свою службу я отримав відзнаки за відвагу, зокрема «Сталевий хрест» та Орден «За мужність» III ступеня. (Ці нагороди визнають великі заслуги перед армією та країною, а також свідчать про мужність у складних військових ситуаціях - ред.).

Після демобілізації я повернувся на рідний «Запоріжвогнетрив». Моя професійна команда стала для мене справжньою опорою. Ми працюємо як єдине ціле, і я пишаюся нашими досягненнями.

У цьому році два сортувальника з нашої ділянки були нагороджені грамотами до Дня металурга і гірника України, а я отримав лист подяки від генерального директора.

І зараз, як і раніше, Профспілка поряд зі мною: підтримує і допомагає. Наша первинка – це взагалі надійне дружнє плече. У 2016 році, під час моєї хвороби, профком надав мені матеріальну допомогу на лікування. І коли у 2023 році я отримав поранення під час виконання бойових завдань у складі ЗСУ, Профспілка також не залишилася осторонь і надала значну матеріальну допомогу на лікування. Навіть коли в мене народилася третя дитина, я знову відчув підтримку з боку первинної організації.

Для мене дуже важливо, що Профспілка поруч не тільки у складні моменти мого життя, а і у приємні також.

Війна змінила моє ставлення до життя. Я гостріше відчуваю цінність часу і людей, що знаходяться поруч. «Випадкові» люди відсіялися, зникли з мого життя. Зараз зі мною залишилися лише справжні друзі, які підтримували і молилися за мене щодня. Залишилася Профспілка, яка завжди надавала мені допомогу у складні моменти, і, безумовно, моя родина – люба дружини та троє діточок. Вони – моя головна опора, сенс мого життя.